

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 156

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 40

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 20.— Ἑξάμ. δρ. 10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 30.— » » 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ περὶ 20 λεπτά ἢ λιγώτερον
Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτά ἢ λιγώτερον

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς...

Εἶκον τοῦ Reynolds, ἀνάγκουσα εἰς τὸ
ἔθνικόν Μουσείον τοῦ Λονδίνου.

MARIE CORELLI ΝΤΟΛΟΡΕΣ Μετ. Δίδος ALEX

54 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 54
Ευθυμίζετε ότι ελκεν Ικετεύσει τόν Φίλιππον να μὴ ἀναρρώσει τίποτε εἰς τὴν σύζυγον του, διότι τὴν ελκεν ἀκούσει νὰ ἐκφράξεται μὲ τόση ἀπόλαυσι περί τῆς Βιοδέτας, ὡστε τὴν γροσσάει νὰ ἐμάνθαν ὑστερα ὅτι ἦτο σύζυγός του! ἄλλα δὲν ἐφρανέσθε ποτὲ ὅτι θὰ ελχαν τέτοια λυπηρὰ ἀποτελέσματα.

Πρὸς στιγμὴν ὁ ἀγαθὸς Νέβιλ παρ' ὀλίγον νὰ κἀμ κἀποιο ἀπονενομημὴν κίνημα, ἀλλὰ, σκεπθεὶς φρενιώτερον, ἐφοροῖται νὰ προσπαθῆσθαι νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κλειδὰ τοῦ μυστηρίου διότι βεβαίως μυστηριον ἦτο, πᾶς τὸ γράμμα αὐτὸ ελχε περιέλθει εἰς χεῖρας τῆς λαίδης Εἰργκτον.

Μυλόροδε ἰ ἀνέκραξε, μὴν ἀνησυχῆτε ἰ ἐγὼ θὰ σᾶς τὴν ἱκανοφῶρον τὴν βλαδίη Εἰργκτον. Θὰ τῆς ἐξηγήσω, θὰ τῆς διηγηθῶ διὰ ὅσα συνέβησαν.

Εἰργκτον ἐκαιεν ἕνα κίνημα ἀνομοιογενείας, ἀλλὰ δὲν ἀπῆγγεσε τὰ μάτια του ἵσαν βακουμένᾳ, τὸ μῆτοςπον του ἔκαε καὶ ἡ καρδιά του ἔκτυποςσε δυνατὰ.

Εἴσαρτα ἐρηκώθηεν, ἐκοκούπισε τὰ μάτια του κ' ἐκοῦμπωσε βιαστικὰ τὸ σακκίον του. —Πρὸπει νὰ τρέξω κατόπιν τῆς ἰ ἀνέκρουσε μὲ τὸν ὄροντῃ ἡλιωμένῃ. Στὸ διάβλο ἡ δουλειὰ! Ἄνακιοῦσαι εἰς τοὺς συναδέλφους σου διὰ πρᾶξιμοῖς τῆς ὑπορηφίτητός σου. Δὲν θέλω νὰ ξεῖρω περὶ τίποτε καὶ ἄς μὴ διαγοῦρῶν καὶ ἀπὸ τὴν βουλίην τὼν λόδων.

Ἄπορε φρέγγυ γὰρ τὴν Νορβηρία. —Γιὰ τὴν Νορβηρία ἰ Πῶς! Ὅστε ἐκεῖ ἐπῆγε; Τέτοια ἐποχὴ! —Ἄλλ' ἡ αἰφνιδία ἀφίσε τῆς Ρίτας τὸν διέκοψε. Ἠ δυστυχῆς κόρη ἦτο χλωμή, μὲ μάτια κοκκινωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ μολίς ἀντίκρουσε τὸν Φίλιππον τὸν ἐκῆνταεν ἀπληρομένη.

Εἰμαθες τίποτε; τὴν ἠρώτησεν αὐτὸς μὲ ἄγωνία. —Ἡ Ρίτα ἐκοῖνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ δύο δάκρυα ἐκλύσαν ἀργὰ-ἀργὰ ἐπὶ τὸν ὄροντῃ παρεϊόν τῆς.

Ὁ ἄν ἠβῆσερὰ πῶς ελχε σκοπὸ νὰ φύγῃ τὴν ὄρου πᾶς ἀπεκαρῶτισε ἰ ἐστῆναεν, ἐνθ' οὐ λυμιοὶ τὴν ἐπνίαν. Θὰ τὴν ἡμπίδριζε. Θὰ τῆς ἔλεγε ὅλα ὅσα ἦθῆσθω. Ὁ ἰ κῆριε, ἂν ελ-ὄθη ἔδοδ, αὐτὴ ἡ κῆριε ἡ λαίδη Γουίνσλεῖ δὲν θὰ ἔκαμνε ὅλα ὅσα ἔκαμνε.

Ὁ Φίλιππος, εἰς τὸ ἀκούσμα αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἀνορθώθη καὶ ἐσπίξε τὰς πυγμάς του, ὡς νὰ ελχεν ἀκούσει τὸ ὄνομα τοῦ χειροτέρου του ἔθρου. —Τι ἔκαμνε αὐτὴ; ἀνέκραξε. Τι θέλεις νὰ πῆς, Ρίτα; —Θέλω νὰ πῶ, κῆριε, ὅτι ἡ λαίδη Γουίνσλεῖ ἐμίσησε καὶ ἐξήλασε κἀνοστε τὴν κνρία καὶ, ἂν ὡρησῆσθε τὴν ὑπερητότητα τῆς τὴν Λουίτσα, αὐτὴ θὰ σᾶς ελπεῖ πολλά πράγματα, ποὺ ἀκούει τὴν λαίδην Γουίνσλεῖ νὰ μιλεῖ πάντα μὲ τὸν σερ Φρόντισε γὰρ τὴν κνρία, καὶ τόσα τῆν ἔκαμν νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐσεῖς, κῆριε, τὸν τῆν ἀγαπάτε περὶ καὶ ἕνα σοφὸ ἄλλα ποὺ ἐγὼ δὲν τὰ ἐπίστευα.

Καὶ ἡ Ρίτα ἐπῆλθεν τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ὄροντῃα τοῦ Φίλιππου, ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἐνευσε νὰ ἐξακολούθῃσθαι καὶ ὑπῆκουσεν. —Ὁ ἰ κῆριε, εἰς συνεχέζουσα τὴν διηγησίαν τῆς. Συμφαίνον κατὰ πράγματα ἔδοδ εἰς τὸ λῶντινον, ποὺ δὲν ἦθῆσερὰ κνείας πῶς νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Μοῦ ἔλεγε ἡ Λουίτσα Ρενοὶ ὅτι ἡ λαίδη Γουίνσλεῖ ἀγαπούσε οὖς, ὅτι ὁ σερ Φρόντισε Λενοῦ ἀγαπούσε τὴν κνρία μου καὶ, τὸ χειρότερον, ὅτι σεῖς—ὦ δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ—ὅτι σεῖς, κῆριε, ἀγαπάτε μὴ θεατῖνα! Μὰ δὲν εἶνε ἀληθὴεια ἰ ὄχι, δὲν εἶνε ἀληθὴεια!—καὶ ἡ νεαρὴ κόρη ἐκτύπησε μὲ θυμὸ τὸ πόδαράκι τῆς ἐπὶ τοῦ εδάρφου.—Ἡ Λουίτσα μολίσα ἐπρόσθεσεν ὅτι γδὲς ἐπῆγγε ἡ κνρία τῆς εἰς αὐτὴ τὴν θεατῖνα καὶ τῆς ἀγόρασε κἀποιο γράμμα δικὸ σας γὰ νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὴν κνρία... Ὁ Φίλιππος δὲν ἐστάθη ν' ἀκούσθαι περισσότερον ἐτίνας τὸ σγορῶν τὸν κεφάλι καὶ μὲ δύο πρᾶξιματὰ ἐφῆρθεγεν εἰς τὴν θύραν.

—Ποὺ θὰ πάτε, κῆριε; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ρίτα καὶ συγχρόνως ὁ Νέβιλ τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ χεῖρὸ προσθέσας: —Στάθῃτε, μυλόροδε, σκεπθῆτε καλὰ μὴ κἀμνε κανὲν ἀπεροσκοπεῖν κίνημα. Ὁ Φίλιππος τὸν ἐσπρῶξεν ἀτόμοτα. —Ἀπεροσκοπεῖν κίνημα ἰ ἀνεφοῖτος. Διάβρολε ἰ ἡμῶς μπεροῦ νὰ κἀμ τίποτε ἀφού εἶνε στή μῆση μου γυναικία; Ἐρεπερε νὰ ἦτο ἀνδρας καὶ θὰ εβλεπε ἰ Καὶ μ' ἕνα ἀπειλητικὸν κίνημα ὄρησεν ἔξω τῆς αὐθόσιης, πρὶν προφθάσῃ κνείας νὰ τὸν ἀναγκάσιον.

—Θεε μου! ποὺ πηγαίνει ἰ ἐμφύδιον ἡ Ρίτα. —Ποὺ ἀλλοὺ παρὰ εἰς τῆς Γουίνσλεῖ, ἀπῆγγεσεν ὁ Νέβιλ. Ἄλλὰ σὺ, Ρίτα, γιὰ νὰ τὰ ελπεῖς ὅλα σὺτὰ εἰς τὸν κνρία σου. Πῆθανὸν νὰ εἶνε καὶ ψεύματα.

—Ὁ ἰ κῆριε Νέβιλ, γιὰτὶ ἡ Λουίτσα Ρενοὶ, ἡ καμαρῶσα τῆς λαίδης Γουίνσλεῖ, διαβάσει ὅλα τὰ γράμματᾳ τῆς κνρίας τῆς ἄλλὰ ἐκείνο ποὺ δὲν καταβαλίωει εἶνε ἱστορία αὐτῆς τῆς θεατῖνας.

—Ρίτα, τὴν διέκοψεν ὁ δυστυχῆς γραμματεὺς, ἡ θεατῖνα αὐτὴ εἶνε σύζυγός μου ἰ

—Σὺζυγός σας, κ. Νέβιλ ἰ καὶ τῆς Ρίτας τὰ μεγάλα μαθᾶ μάτια ἵφωσαν μὲ ἀπορία.

Ὁ Νέβιλ ἐβῆλε μὲ γυναικίον του καὶ τὰ ἐσοκούπισε μὲ νευρικότητα. —Ναί, Ρίτα, εἶπε, τὴν ελχε χεῖρε ἐδὸδ καὶ κἀμποσα χρόνια καὶ τὴν ἐκατῆρκα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μπέργιαντ. Δὲν τὸν περῆνε ποτὴ αὐτὸ. Θὰ ἐπρομηνοῖσα νὰ ελχε μάθει πῶς πέθανε. Ὅταν ἐνυμφεθῆκαμε, Ρίτα, ἦτο ἕνα κοριτῶνι τόσο ἀδάδο, τόσο εἵμορφο καὶ ἐνόμιζα πῶς μὲ ἀγαπούσε. Ἄ ἰ τί βλακάς ποὺ ἤμουνα!... Τὴν πρώτη βραδὴν, ποὺ τὴν ελδα νὰ παλῆ εἰς τὸ θέατρο, ἦτο σὰν νὰ μοὺ ἔδωσαν ἕνα δυνάτῃ κτέπημα κατὰ κεφαλῆς. Ἄπο τότε ἐξῆρκα ἐπιμόνας νὰ τῆς μιλήσω, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἠθέλωσε ποτὴ μὲ ἰδῆ καὶ γὰ αὐτὸ ἀπὸ κἀλοσῆσθῃν τοὺ ο. Φίλιππος τὴν ἐπεσκόφθησε πολλὰς φορῆς καὶ τῆς ἐγραφε γὰ νὰ τὴν κῆσιρ νὰ ξαναγορῆσι κντὰ μου.

Ἡ Ρίτα δὲν ἐκῆνταε συμπενοεικᾶ, ἀλλὰ συγχρόνως ἐστῆναε στεναγνὸν ἀνοκουρῖστος. ὡς νὰ ελχεν ἐλαφροῦνθῃ ξεφανα ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρους. —Ἀνοῦσαι πολύ, κ. Νέβιλ, τοῦ ελπε, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ τὰ πῆτε ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν κνρία; —Δὲν ελχε τὸ θ' ὄρορος ἐμφύδιον ὁ Νέβιλ. Μία βραδὴν, ποὺ ἦτο εἰς τὸ Μπέργιαντ, τὴν ἀκούσα νὰ ἐκφράξεται τὸσπον ἄσχημα γὰ τὴν γυναικίον μου, ὡστε πῶς ἦτο δυνάτῃ νὰ τῆς πῶ ὅτι ἡ Βιοδέττα Βιάρ, τὴν ὀκοῖαν ἐκαίνοτο, ἦτο ἡ σύζυγός μου, ποὺ τὴν ελχε χαμένην; Φυσικᾶ, ποὺ τὸν κνταμάρκο μου, ἀλλὰ τὸ θέλετε, ποὺ νὰ φρανάσω ποτὴ ὅτι θὰ ἐκπᾶταῖγα εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ἠ φωνὴ του ἐτρεπε καὶ τὸ ἀρῶσπον ὅτι ἦτο πελιδνὸν, ἐν τούτοις ἐκπεροῦσεν ἀκόμη νὰ παρηγορῆσθαι τῆν Ρίταν, ἡτις ἐκῆια μὲ λυμιοῖς.

—Γρηγορὰ τὸ ἀποφῶσθον ὅλα, Ρίτα, τῆς ἔλεγε. Δὲν πιστεύω νὰ ἐκέρῖθησῃ καὶ φύγῃ ἡ λαίδη Εἰργκτον γὰρ τὴν Νορβηρία, ἀλλὰ, καὶ ἂν ἔφυγε, θὰ τῆς διηγηθῶμε διὰ ὅσα συνέβησαν καὶ θὰ ξαναγορῆσι ἀμέσως. Ἡ Ρίτα ἐκοῖνησε τὸ σγορῶν τῆς κ' ἄφίμ μὲ δυσπιστία. —Ὅσο συλλογίζουμα πῶς μοὺ ἔδωσε νὰ στέλλω εἰς τὸ ταχυδρομῖον τὸ γράμμα μὲ πρᾶξιματὰ τῆς ἰ ἐμφύδιον, ἐνθ' οὐ λυμιοὶ τὴν ἐπνίαν. Ὁ ἰ ἂν ἡμπερούσα νὰ ελχε μαντέψῃ τὸ τῆς ἔργασῃ!

—Καὶ ἂν δὲν ἀπατώμα, Ρίτα, εἶνε ἡ χειροτέρε ἐποχὴ γὰρ τὴν Νορβηρία. Χιονίσει εἶνε οὐσάδι... —Ὅλα σκοτεινὰ... ὅλα χιονισμένα εἰς τὸ ἄλτεν Φιόρ ἰ ἀνέκραγεν αφρηγῆς ἰ Ρίτα. Αὐτὰ ἀκρίβως τὰ λόγια μοὺ ἔλεγε γδὲς. Ὁ θεε μου, ἀπὸ νουνοῦσε λοιπὸν!—καὶ ἡ Ρίτα ἔπισσε τὸ μῆτοςπον τῆς ἀπληρομένης.—Βέβαια, ἔξέλασε πῶς αὐτὴ εἶνε ἡ κνρία ἐποχὴ τῆς Νορβηρίας, δὲν ἐχει διόλου ἦλο καὶ εἶνε ὅλα χιονισμένα καὶ σκοτεινὰ ἰ Ἄ ἰ κῆριε Νέβιλ, πῶς θὰ περῶ τὴν Βόρειο Θάλασσαν; πῶς θ' ἀνῆβῃ; Ὁ ἰ λυμιοὶ τὴν διέκοψαν καὶ ὁ Νέβιλ, τὸ ποῦοῖτο ἡ ἀπειλοῖσθα δὲν ἦτο μικροτέρω, προσεκάθει νὰ τὴν παρηγορῆσθαι.

Ἐν τῷ μεταδῷ ὁ Φίλιππος, ἔξαλλος καὶ μολίς συγχρᾶτῶν τὸν θυμὸν του, ελχε μεταβῆ εἰς τῆς λαίδης Γουίνσλεῖ, ὅπου τὸν ὑπέδεθθ ὁ σύζυγός τῆς εἰς τὸ γραφεῖόν του. —Ἠρῆν ἔτοιμος νὰ σοὺ γράψω, Εἰργκτον, τοῦ ελπε μολίς τὸν ελδε. Πτοῦχε μου φίλε, ὡστε εἰν ἀληθῆεια πῶς ἡ σύζυγός σου ἰ ἐγκατέλειπε; (Ἀκολούθει)

Ὁ Νέβιλ ἐπῆγγε μὲ ἄστοντο ἴσαν. —Ἄν ἂν δὲν ἀπατώμα, Ρίτα, εἶνε ἡ χειροτέρε ἐποχὴ γὰρ τὴν Νορβηρία. Χιονίσει εἶνε οὐσάδι... —Ὅλα σκοτεινὰ... ὅλα χιονισμένα εἰς τὸ ἄλτεν Φιόρ ἰ ἀνέκραγεν αφρηγῆς ἰ Ρίτα. Αὐτὰ ἀκρίβως τὰ λόγια μοὺ ἔλεγε γδὲς. Ὁ θεε μου, ἀπὸ νουνοῦσε λοιπὸν!—καὶ ἡ Ρίτα ἔπισσε τὸ μῆτοςπον τῆς ἀπληρομένης.—Βέβαια, ἔξέλασε πῶς αὐτὴ εἶνε ἡ κνρία ἐποχὴ τῆς Νορβηρίας, δὲν ἐχει διόλου ἦλο καὶ εἶνε ὅλα χιονισμένα καὶ σκοτεινὰ ἰ Ἄ ἰ κῆριε Νέβιλ, πῶς θὰ περῶ τὴν Βόρειο Θάλασσαν; πῶς θ' ἀνῆβῃ; Ὁ ἰ λυμιοὶ τὴν διέκοψαν καὶ ὁ Νέβιλ, τὸ ποῦοῖτο ἡ ἀπειλοῖσθα δὲν ἦτο μικροτέρω, προσεκάθει νὰ τὴν παρηγορῆσθαι.

Ἐν τῷ μεταδῷ ὁ Φίλιππος, ἔξαλλος καὶ μολίς συγχρᾶτῶν τὸν θυμὸν του, ελχε μεταβῆ εἰς τῆς λαίδης Γουίνσλεῖ, ὅπου τὸν ὑπέδεθθ ὁ σύζυγός τῆς εἰς τὸ γραφεῖόν του. —Ἠρῆν ἔτοιμος νὰ σοὺ γράψω, Εἰργκτον, τοῦ ελπε μολίς τὸν ελδε. Πτοῦχε μου φίλε, ὡστε εἰν ἀληθῆεια πῶς ἡ σύζυγός σου ἰ ἐγκατέλειπε; (Ἀκολούθει)

Ὁ Νέβιλ ἐπῆγγε μὲ ἄστοντο ἴσαν. —Ἄν ἂν δὲν ἀπατώμα, Ρίτα, εἶνε ἡ χειροτέρε ἐποχὴ γὰρ τὴν Νορβηρία. Χιονίσει εἶνε οὐσάδι... —Ὅλα σκοτεινὰ... ὅλα χιονισμένα εἰς τὸ ἄλτεν Φιόρ ἰ ἀνέκραγεν αφρηγῆς ἰ Ρίτα. Αὐτὰ ἀκρίβως τὰ λόγια μοὺ ἔλεγε γδὲς. Ὁ θεε μου, ἀπὸ νουνοῦσε λοιπὸν!—καὶ ἡ Ρίτα ἔπισσε τὸ μῆτοςπον τῆς ἀπληρομένης.—Βέβαια, ἔξέλασε πῶς αὐτὴ εἶνε ἡ κνρία ἐποχὴ τῆς Νορβηρίας, δὲν ἐχει διόλου ἦλο καὶ εἶνε ὅλα χιονισμένα καὶ σκοτεινὰ ἰ Ἄ ἰ κῆριε Νέβιλ, πῶς θὰ περῶ τὴν Βόρειο Θάλασσαν; πῶς θ' ἀνῆβῃ; Ὁ ἰ λυμιοὶ τὴν διέκοψαν καὶ ὁ Νέβιλ, τὸ ποῦοῖτο ἡ ἀπειλοῖσθα δὲν ἦτο μικροτέρω, προσεκάθει νὰ τὴν παρηγορῆσθαι.

Ἐκδοσις τῆς ρομάντζας, διὰ πᾶνο καὶ τραγοῦδι.

Ἄναμνήσεις ἀπὸ τὸ Ἐοκῆ-Σεχίρ τοῦ κ. Δημητρίου Ν. Ζορμπᾶ

Ὁ Μουσικὸς Ἐκδοτικὸς Οἶκος Μυστακίδου—Κνωσταγιαννίδου ἐξέδοκε καλλιτεχνικό-τητα, εἰς ἐξ ὁσάδους, τὴν νωπότην καὶ ἐπικαυροτάτην ἰδὴν ρομάντζαν, διὰ πᾶνο καὶ τραγοῦδι, τοῦ γνωστοῦτος εἰς τὸν ἄθρηναῖον κοσμοκὸν κύκλον ἐτραϊτικῶν.—Ἄλλ' ἐμπνευσμένου κ' ἱεσιολόγου—μουσοῦργου, πιανίστα καὶ κωνητοῦ κ. Δημητρίου Ν. Ζορμπᾶ, σκουδάσαντος εἰδικῶς, ἐκί οσείραν ἐπῆεν, ἐν Παιρῖοσις. Ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐξήρῃον ποὺ ὄρησεν ἡδὴ νὰ εἰχ ἡ νέα αὐτῆ ρομάντζα, λόγφ τῆς γλυκατέρας καὶ ἐκπῆλτικῆς, ἐν ταυθ, ὁμοιότητες τῆς, καὶ τοῦ ἐμπνευσμένου καὶ ἐπικαυροτάτου κωνητοῦ τῆς—τοῦ ἰδίου μουσοῦργου—φρανῆσαι, ὅτι θὰ γῆνη ἡ ρομάντζα τῆς ἐφρετινῆς μουσικῆς μῶδος καὶ δὲν θὰ μείνη οὖτε πιανίστα καὶ πιανίστα, οὐδὲ τραγοῦδιςτρία καὶ τραγοῦδιςτῆς, χωρὶς νὰ μὴ τὴν μάθῃ καὶ νὰ μὴ τὴν εἰχ στήν μουσικὴν βιβλιοθήκην του. Ἐπὶ πᾶνον δὲ ἐὰν ἐτοῦρα καὶ ὁ φραῖο-τερος καὶ καλλίτερος μπουναμᾶς διὰ τοὺς φιλοῦδοῦσους. Τὰ λόγια δὲ τοῦ τραγοῦδι τοῦ ρομάντζας αὐτῆς εἶνε τὰ ἔξης:

Στὸ ὁσῆνο Ἐοκῆ-Σεχίρ, Ἄν' τὴν Τουρκικὴν φωτιά, Μῆ κωπέλλα, μ' ἕνα soupir, Περίμηνε λεπτερία. Μὴ λεπτερία πιαντονεὶν, Μῆ αὐτὴ τὴν τυρωσιὰν, Μὴ λεπτερία ἀνδρωκινῆ Ἄν' τὸν Τοῦροκ τὸν φωνὰ ἰ!... Δὲν θέλει λόρεσ καὶ φλουριά, Βημιμένη μὲ τὸ αἶμα! Μά, τὴν γλυκατέ τῆς λεπτερία, Κι' ἂς μείνῃ μ' ἕνα δέμα! Ὁσῆνο αὐτὸ θὰ νάχῃ Σέρμα γαλαξίνα, Κι' ὅτι ἀκόμη τῆς λάγει, Κι' ἂς εἶνε τικετοῖνα. Ἡ σῆμα εἰς τῆς φθάνει, Γιατ' εἶνε Ἐλληνικῆ, Δὲν τὴν μέλλει κ' ἂν πεδάει, Ἐλῆφρετ' ἀπὸ τὴν Τουρκία.

Εἶνε κόρη Ἐλληνίδα, Καὶ γὰρ τὴν ἱστορία, Πεδναίνει γὰρ τὴν Πατριδα, Καὶ μὲ δίχως κνρία. Στὸ δέμα αὐτὸ θὰ νάχῃ Σέρμα γαλαξίνα, Κι' ὅτι ἀκόμη τῆς λάγει, Κι' ἂς εἶνε τικετοῖνα. Ἡ σῆμα εἰς τῆς φθάνει, Γιατ' εἶνε Ἐλληνικῆ, Δὲν τὴν μέλλει κ' ἂν πεδάει, Ἐλῆφρετ' ἀπὸ τὴν Τουρκία.

Ἐλπε κόρη Ἐλληνίδα, Καὶ γὰρ τὴν ἱστορία, Πεδναίνει γὰρ τὴν Πατριδα, Καὶ μὲ δίχως κνρία. Ὁ θεε, συγχαροῦμετὰ ἐγκραδίως τὸν μουσοῦργον-κωνητῆ καὶ παιδιον συνεράτη τῆς Σφαιρας κ. Δημητρίου Ζορμπᾶν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ Ἄδ. Καμῆρην, ἐτοιμάζεται ἡ ἴουδῆ.—Ἀλφρέδου ἀπαυῆσθαι ἀκόμη ὁ δοῦ το. —Κλεισάρα, συνδρῶμῃ διὰ τὴν ἴουδῆ ἐλῆφθη.—Ἐλ. Ἀποστόλου, τὸ στέλλω στωιχέας ὁ-8 ὑπόλοτον. —Μιαν ἀναγᾶν.—σσενα, διὰ τῆς ελγῆς σας θὰ προσπαθῶμε νὰ ἐρο-μεν μιαν δόλιχη σελίδα τῆς προτοκοῖσθῆς ποὺ θὰ εἶνε μὲ 12 σελιδᾶς ἡ Σφαιρα. Ἐλῆφθησαν αὐ συνδρῶμῃ τῶν κ. Β. Χαλδοῦσι, Ἄναστ. Ἀλεῖσιου, Β. Κανελινοῦ, Δαμ. Ἀργυροῦ, Α. Παπαγεωργίου, Ἄδ. Ἀγγούση, Ν. Φοκαρινῆ, Πασ. Ἄθανασίου, Π. Ζοητήροου, Δεμ. Σαζου, Κ. Κόλλια, Ἡλ. Γεωργιάδου, Π. Μελού, Γ. Μονοῦδῆ, Α. Λαυθόρα, Κ. Ἀθανασιάδου, Κ. Παπαδόπουλου, Β. Ἐλευθερίου, Ἄνδ. Ρίμα, Γ. Πουεργί, Ρ. Κωνσταντοπούλου, Ι. Τράνια, Δ. Ζορμπᾶ, Γ. Φρανς, Γ. Μπουκασιῆ, Ἄδ. Βογινα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1922 Ἐκαστὴ ἐργασίᾳ ὁρ. δύο. Ἄδης τοῦ Ὄρητου, Σέλοκ Χόλμς, Ἀπαρηγόρητο Νάνταρ, Φωνανῶν, Νεαροῦ Καραμαντινόπουλου, Ἰοργὸ Καρῶν, Χρυσολιδάου, Ἰσῆε ἐπι-γαροφάντιον, Χιονοκοπέτης ἀνοιχτής, Ἰλλῶν ταξιῶσθῆς, Σ. Α. Ο., Ἄρῆα, Ἢλκτωριανῆς, Ἰσοῦς Παναγιώτῃ, Καλῶγερος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ἡ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΟΟΙΘΡΙΑΣ Ἡ ἀλλοιοθρία (στροφαιμῶς) τὸν ὄφθαλμῶν, ἡ ὅποια τὸσπον ἀσχημᾶν προῆνε εἰς τὸ πρόσοπον καὶ ἡ ὀκία τὸσπον νεύου καὶ νέας κατεῖκαυσε εἰς τὴν ἐνεκα τὸ ἀντιπαθητικῶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν, μόνον, θεραπεύεται τελείως. Τοῦτο μὲ ἀποκλιπέται μὲ στατιστικὴ τοῦ ὀφθαλμοῦλογοῦ ὀρηγητοῦ κ. Σ. Χαρομή, ἡ ὀποια τελευταίως περιῆεσεν εἰς χεῖρας μας, εἰς τὴν Κλινικὴν τοῦ ὀκίου ἔδε-ραπευθῆσαν 475 ἀλλοιθροῖ ἀπὸ τοῦ 1908 μῆ-χοι σήμερον. Τὸ κατόρθωμα τοῦτο δὲ ἡμᾶς τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὸ μυστηριον τῆς φραγῆς καὶ λεκτοτάτης αὐτῆς ἐκοιμήσθην, ἀλλὰ καὶ δὲ ὄσπον κατέχοντο τοῦτο, δὲν ἐνε μικρὸν. Ἀποροῦμεν δὲ τὴν ἀληθείαν, πῶς ὑπόκριν ἀκόμη ἀλλοιθροῖ ἐν Ἑλλάδι, ἐν ὅ τοιαύτης περι-πῆς ἐπιστήμονες εἰρῆσκομαι.

Τὸ ΠΟΣΤ ΠΕΣΑΝΤ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, Ἐκαστὴ θυροὶς διὰ τὸ ἔτος 1922 ὁρ. 10. Τὴν 31ην Δεκεμβρίου λῆγονται εἰσι ἀνομιμασίαι θυ-ροῦ τῶν λῆγοντος ἐτους. Ἐκαστὴ θυροὶς διὰ τὸ ἔτος 1922 ὁρ. 10. Ἐνομιμασία γραμματεῖσθῆς ἡ-λεκτρογραφῆς ὁρ. 10.

Ἐνομιμασία σφιδραῖσθῆς ἡμερολογίου, Α. Βαγ-γῶ, Τ. Σκουλοῦ, Ε. Μαυροῦ, Γ. Ζωγράφου, Κ. Πέου, Ἀ. Μπουσούθῃ, Ε. Ἐλασσάν, Κλεισά-ρα, Χ. Σινιάνας, Μ. Μελῆσθῆ, Νίτσα Ἀροσσοπούλου, Ν. Βελισσοπούλου, Α. Μπερῆσθῃ, Β. Παπαγεωργεῖσθῃ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ —20 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ—

Νεὸς ἐπὶ 25 ἐπιθῆμα ἀντάλλαγη ἐπιστολῶν ἡ σ. π. μὲ δίδος ἡλικίας 13—22 ἐτῶν, ψευδῶνα ἀποκλει-στικᾶ. Γράφεται James Frans 434 49 st. Brooklyn Ν. Y.

—Κοιτίνα χαρᾶ δὲν ἀποκλῆσε ποτὲ ὀλ τῶμα στῆ τῆσ μου. Πῶς δὲ μὲ δὴσθ τὸ χεῖρ τῆς νὰ μπε σ' αὐτῆ. Σ' ἀντάλλαγη τῆς δίδω τὴν καρδιά μου. Ἄνα-μένω ν' ἔλθοσ Κοῦσας θυροῦ 133 Γραφῆτα Σφαιρας.

—Ἐνα Καλαματιανόπουλο αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κωνητῆ δίδω τὸν κῆρομο Γράφεται Νεαροῦ Καραμα-τιανόπουλου P. B. Καλαμάς.

—Ἄνταλλάσσα ε. π. ἐπιστολὰς μὲ δίδος 18—22 ἐτῶν πανταῶσθῃ. Γράφεται Ἰοργὸ Καρῶν π. γ. Ὀ-γεστιάδου Ἐφῆρε.

—Κοιτίνα καὶ χεῖρας ποῖς δὲ μπεροῖσθον νὰ γῶ-σων ἰδὸν βῆσασθον τῆς πονεμῆς καρδίας τοῦν τῶν χεῖρας τῆς προτογαρία του, ὁ δευτερος τὴν κνρία του καὶ ὁ τρίτος ἐκὸς τῆς προτογαρία του καλῶ-σθαι ἄλλο φάσπον, διατέρας προτιμώθη ἡ χεῖρας. Γράφεται «Κῆρτα Ἀχλῶδς». Ἰσοῦσιφῆτα Ἀχλῶδς, Ἐσπῆρτῆν Ἀβέρωφ. Κωνητοῖς.

—Νὲς ἐπιθῆμα ποὺ ἰ ἀναγῆ. Τι γῆνατῃ ἀγαπημένη μου εἰσαι καλὰ; Τῶτα διατεῖ δὲν μοὺ γράφετε. Νὰ ἡ-ξερῶς πῶσπον ποθᾶ... Καὶ ὄμοις δὲν δὴναμα, νὰ σοὺ εἶπω δὲν θέλω. Τι κῆρμα νὰ μὴ μπεροῖσθον νὰ συναν-τηθῶσθαι. Ἐπιθῆμα ποὺ δὴναμα νὰ φωνάσω μὲ δὴλ μοὺ εἰν δὴναμα τῆς φωνῆς μου εἶναι ἡ λέξις σ' ἀναγῆ. Γράφεται Κωνητοῖς εἰς κ. Ἄλῆς σου.

—Ἄνταλλάσσα ε. π. καὶ ἐπῆλοτῆς ἐπιστολὰς παν-τεῶσθῃ. Γράφεται Φωνανῶν π. γ. Ἰωαννῖνα.

—Ὁσῆνο ἡ ὀποια ἐνομοῖσθον τὸν ἔρωτα καὶ ἔσθῃρα τὸν πόνο του ἀς μοὺ γράψῃ καὶ ἰσος εἰρη παρεγγῆ. Π. Σ. Κ. Ε. Μ. π. γ. Ἀθῆνων Βόλοιο.

—Νὲς ἐπιθῆμα ποὺ δὲν εἶναι ἰδὸν ἐννεμῆσιμα νὰ τῶς γλῆνασθῃ τὰ φρα

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΤΥΠΟΝ ΕΚΔΟΣΑΝ ΤΑ ΨΑΡΑ, ΣΥΝΔΕΣΗ 2, ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ ορθασάνια τοῦ Μπερούση
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Περδίκο μ' π'λί μ'
Καλά Χριστούγεννα, γιά σένα οὐρή μαγτζου-
ράνα μ', κι καλή ψ'χή, γιά μένα, ἀμηνΠα-
ιαίτσι μ'.

Νιά βουλά κι' ἔναν
κιρό τ'ς γιώρταζαμιν
ἀντάμα τέτοι'ς χρονι-
άρες μέρες. Τώρα, βλα-
στήματα ἔστ' κατάζως
ἦσαν τὰ πράγματα
ζυρβουδύμ'τα κι' οὐδέ
γιουρτές καταλαβαίνω
οὐδέ μάραθα. Πάσα
τέτοια μέρα θ' μῶμαι
μονάχα κειά τ' ἀξέχα-
στα Χριστούγεννα ἂπ' σ'

πῆρα τοῦ πρώτου φ'λι κι μι δαύτου παρη-
γογιέμι νιά ψύχα.
Θ'μᾶς οὐρή κανερίνα μ' ;
Ἦταν παραμονή, δειλ' νό, κι' ἡ ἀφηνιά
σφουγγαρίσι τοῦ σπίτι σ'. Ἐβγινε δέου
στ' βροῦσ', ἔπιονε μι τούν κουβᾶ νερό κι'
ἂπὲ γράιτι γράιτι τοῦ πάτωμα μι τ' βουρ-
τσα. Ἴγώ καθόμην ὄξου ἂπ' τοῦ σπίτι μ'
π' ἦταν ἀντικὸ ἂπ' τοῦ θ'λόσ', κι' ἔγλιε-
πα τὰ ποδαράκια σ' ξισκάλλτσουτα, ἄσπρα
ἄσπρα κι' φρεσκουπλυμένα—τὰ μετὰπλυ-
νες κανιά βουλά ἀποῦ τότες;—κι' μ' ὄρχου-
ταν πῶς γλιέπου τούην παράδεισου. Ἴσὺ
μῶρ' χνις λουξὲς ματιές, μ' ἔγλιεπες πῶς
σ' ἔγλιεπα κι' μ' βάσταίς μπόζα, γιὰτι μα-
θὲς ἦσε ἀξέβγαρτ' ἀκόμα κι' δὲν ἤξιρις τί
ιστί βιρούκουκου. Κι' ἐγώ ἀναβα κι' ἔλωνα
οὐ δόλιου, σάν τοῦ κιαράκι τ'ς Λαμπρῆς.
Κι' ἂπὲ κατὰ τοῦ βραδάκι, φόντες τῶ-
κινεσ οὐλο τοῦ σπίτ' γυαλί ἂπ' τοῦ σφουγ-
γάρισμα κι' πουδέθ'εις, ἦρθι οὐ μάρμπια
Γούλας οὐ Στουμπους νάν τὰ εἰπῆ μι τοῦ
κλαρίνου.

Ἴγώ ἐπιζα μι τοῦ κ'τάβι μ' κι' αὐτίνου,
φόντες ἄισκι κλαρίνου τ' οἶχ'τι τ' μάρ-
μια Γούλα, γιὰτι μαθεὲς δὲν τ' ἀρεσ' ἡ μου-
ζική, κι' ἀρχίν'σι νάν τούν ἀλ'χτάη.
«Χριστουγεννά...α...α» ἔλειε ὁ μάρ-
μια Γούλας.
«Γάου... γάου...» τοῦ κ'τάβι μ'.
«Τίτι, διάουλι... νὲ πρωτούγεννα...α...α...»
«Γάου... γάου...» τοῦ κ'τάβι μ'.
«Ὅσον π' στοῦ τέλους ἔχασι τ'ν ἀίπου-
μονή τ' κι' τῶσφιζι τοῦ κλαρίνου στοῦ
κιφάλ'»
Τοῦ κ'τάβ' κίότιμι κι' γιά νὰ μὴ φάη κι'
ἄλλ' χῶθ'κι μὲς στοῦ σπῆτι σ'. Τότινις ἦρ-
θα γῶ γιά νάν τοῦ πέρου.
—Τί χαλιέβ'ς ἰδῶ; μῶδεπις ἰσὺ.
—Τοῦ κ'τάβι μ'. —Δὲ στοῦ δίνου.
—Γιατί; —Γιατί μ' ἀρεσ'.
—Μακάρ' νὰ σ' ἄρισι κι' οὐ ἀφεντ'κός τ'.
Ἴσὺ χαμονυέλαγχις ἂπ' κάτ' ἂπ' τῆ μόντ'ς.
—Αἰ θά μ' τοῦ δῶκ'ς; σ'ματάεπα ἰγώ.
—Σὰ στοῦ δῶκου, τί θά μ' δῶκ'ς ἰσὺ;
—Ἐνα φλάκι.
—Κι σὰ δὲ στοῦ δῶκου;
—Δύγιου φλ'άκια. Τόσου τοῦ π'λάου τοῦ
κ'τάβι μ'.
—Φτ'νὰ τοῦ π'λεῖς, μ' ἀποκρίθ'κεις κά-
τιβάζοντας τὰ μάτια καμπόνηρ'.
—Μ'σάν τοῦ π'λῶ φτ'νὰ, φέρ' τὰ φ'λιά
κι' πέρου.
Ἐκανα ν' ἀμῶσου ἀπάνω σ', ἰσὺ ἀπου-
τραβῆχ'εις ντρουκαλά στ' γουινιά, γιά νὰ
μὴν ἔχ'ς ὕστισρα πὺν νὰ πᾶς. Ἴγὼ σ' ἔγλιε-
πα ἔστ' καθὼς ἦσε δροουσιρῆ κι' ἀναμμέν'
ἀκόμα ἂπ' τοῦ σφουγγαρίσμα σὰ γαρέφα-
λου ἂπ' μουσκουβόλαι σαπνάδα. Ἀναψαίχι
κῶρρασα κι' οὐδὲ οὐ γκαρὸν Πάπας δὲ μ' ἔ-
κανε ζάπ' ἱκείν' τ'ν ὄρα. Σι διπλάρουσα
κι' φόντες μάλαξα τοῦ μαγ'λάκι σ' μι τοῦ
χέρι μ', μ' φάν'μι πῶς χαιδεύου τ'ν Παναῖα
τ'ν ἰδια. Τὰ δύγιου φ'λιά γίν'καν τέσειρα,
τὰ τέσειρα οὐζῶ, κι' τ'ν ἄλλ' μέρα π' ἀν-
τάμουσαμιν ζ'κάτ' ἂπ' τοῦ γιουφουράκι τ'ς
δημουσᾶς, στῶμαθα ἀπόξου κι' ἀνακατουῖα
τοῦ πῶς τοῦ τριβ'νι τοῦ πιπέρ', δὶ μονναχᾶ
οὐ καλονυγέρ', πέρ' κι' οὐ ἀκαλονυγέρντ'.
Γιά, οὐρή Περδικούλα μ' οὐλου κατ' τέ-
τοια ἀναθ'μῶμαι κι' μ' ραΐζιτι ἡ καρδοῦλα
τ' καμφουῦ κι' μι παρῶν' τοῦ παρᾶπουνου
σὰ μ'κρὸ πιδί. Ἐἰ, οὐρὲ νειᾶτα ἔριμα, νὰ
σᾶς ξανὰρῶσκι κι' ἄλλ' νιά βουλά!...
Ταῦτα κι' μένου, γειά σ' κι' ἀντίου μ'.
Μῆτρους Κουρνόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ἨΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Χρισθὸς γεννεῖται σήμερον
κἀγὼ μετὰ νησθείαν μακροήμερον
πάνταψαιιν ὑπάλχει ἔλπις
φαγεῖν γαλλίς,
χυδαῖσι γαλοπούλαν,
ἦγονν τὸ θῆλεον τοῦ γάλου
παραγεγεμιμένην μεθ' ἀμυγδαλου,
τὸ ὁποῖον
καὶ ὀλίγων κουκαγαρίων,
τουθόπερ καθ' ἐμὴν γνώμην
ἐμβουκέα καὶ συγγώμην,
ἦγονν τὴν κατατρώγει
γλύπτον καὶ τὰ δάκτυλά σου
καὶ πεπρίσκειται ἡ παραδεδαμένη
τὸ ὁποῖον [κοιλία σου
θεσπένειον φαγιόν.

Ὀὐκ ἦτον δέον νὰ εἶνε ἐφοπλισθὴς τινὰς
ἵνα φάγη ἀπὸ τοιούτας φαγητάς,
κἀμεῖς δὲ οἱ πτωχοὶ τῶ βαλαντιῶ
οὐκ συγχρωτιζόμεθα τοιούτω τοιμβουσίῳ,
τὸ ὁποῖον
κοπανοῦντες διηγεκῶς φασιόλους γιαχλίον,
καὶ παλαιῖται ἐνδονθεν τοῦ στομάχου μας
τοῦ Καραϊσκάνεως τὸ βιολίον.
τὸ ὁποῖον
ἄφετὲ με χαμαὶ ἵνα μὴ τὰ ποιήσω κεραμοποιεῖον
Ὁ Ἀγαθὸς ἄγγελος

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα! Ἐμέρωσε πάλι ἡ μεγάλη μέρα
ποῦ ὁ Χριστὸς γεννήθηκε καὶ ἦρθε ὁδὸ στὴν γῆ.
πῆδωνταξ ἂπ' τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ἡρωμερὴ μας σφαίρα,
νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν κόλασι τὴ μαύρη μας ψυχή.
Δώδεκα μῆνες μᾶς κυττᾶ ἂπ' τὸν ψηλὸ τοῦ θρόνου,
καὶ τὸ ἅγιο τὸ κεφάλι του κουνάει κι' ἀπορεῖ:
Τί διάβολο! περᾶσαμε ἕναν ἀκόμα χρόνον
κι' οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐκλείσαν εἰρήνην ἐκεῖ στὴ γῆ;
Χριστούγεννα! Χαρμόσινα χτυπάνε ἡ καμπάνες
κι' οἱ ἐκκλησιαὲς στεναχίζουνα ἂπ' τὸ συνωπισμῶ,
ἀφέντες, ἔσολιστριας, δούλι καὶ παραμιάς
ὄλοι ἀνταλάσσου ιερῶ...ἀγάπης ἀσπασμῶ.
Χριστούγεννα! Ἐγέμισε ὁ κόσμος πάλι δῶρα
δῶρα γιά τὰ μικρὰ παιδιά, δῶρα, γιά τές...μικρὲς,
χτυποῦνε οἱ ἄρσενικοὶ τὴν κεφαλὴ τους τώρα,
βλέποντας οἱ κακόμοιροι τιμὲς τόσο πιερῆς.
Οἱ Δὸν Ζουάν οἱ πρακτικὸὶ κόβουνα τὲς σχέσεις πάλι,
ὡς νὰ περᾶσιν ἡ γιορτὲς, μ' ὄλα τὰ θηλυκά.
Μὰ ὁ Μικαμπᾶς ὁ δῆστηνος, οὐκῶντας τὸ κεφάλι,
σὺν τέκνοις τε καὶ γυναίξι τραβᾶ στα ἔμπορικᾶ.
Χριστούγεννα! Μᾶς ἔρχεται καινούριον ἔτος πάλι,
μὰ σὲ τί χάλια θά μᾶς βρῆ, θεὲ μου, καὶ αὐτὸ!
ὄλοι γυμνοὶ, ἀπένταροι, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
μὲ γυρισμένα ἀνάποδα καὶ ρουῖα καὶ παλτό.
Ἅγιος Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία...
μὰ ποῦ τοῦ ἔμεινε καιρὸς γιά δῶρα νὰ σκεφθῆ,
ἀποῦ μόλις κατόρθωσε σ' αὐτὴ τὴ φασαρία.
ἂπ' τοῦ Κεμᾶλ τοῦ Τσέτηδης ὁ ἴδιος νὰ σωθῆ.
Ἄθῆναι Μιμῆς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ
ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ

Ἄειμνηστον μῆτηρ μου
οὐ ἀπεύχομαι ἔμιν μετὸ καλὸ νὰ ἀπεράσις τὰς ἐρο-
ταὶ τὸν χριστουγέννων, τῶ ὁπῆον σέτη πολὰ καὶ ὅτη
πιθυμῆται.
Ἐγὼ ἀπόψαι τὸ βράδι ἔχω μεγαλὺ ἐπιδεξίωσις,
γαλλίξι ῥεσεφῆόν, τὸ ὁπῆον θά φορέσο τὴ γράν'γοτα-
λιέτα πὺν ἔραψα πρὸ ἡμῆρας, γιά νὰ ἐποδεχτῶ τοῦς
κερήθους καὶ κερῆς πὺν ἔχω καλεζέμενα.Θὰ κάνουμι
τὴ γιορτῶ τοῦ χρεστογεννηνιάτικου δέντρου, τὸ ὁπῆ-
ων μοῦ ἔραρις προχάι ὁ σήζηξ μου ἕνα κλαρὶ πὺν
μῆζι σάν πεῦχο, στολισμένῳ μετὰ κορδέλες πράσινα
καὶ πλὲ καὶ χρυσαῖ, γαλλίξι παρδαλασιόν, τὸ ὁπει-
ων ἀντῆς γιά κουνουνάρες φητρὸνι τοικολᾶτα καὶ
στολιδία καὶ πιζου, ἔλληγιῆτι κοζμήματα, τὸ ὁπῆον
λῆαν χλῆθουμι ὁποῦ δὲν ὑξέρο ποῦ φητρὸνι ἂπτὸ τὸ
ὄρεον δέντρο γιά νὰ ἡγωράσο ἕννα κὲ νὰ σοῦ ἀπε-
στύλω γιά τὰ φιλίξις στοῦ περεβόλη κὲ νὰ πωλᾶς κἀ-
θε τέτιον κερὸ τὸ τοικολᾶτων καὶ χρῆσοφικᾶ καὶ νὰ
κιάνοις παρὰ μὲ νουρά.
Μετ' ὀλήγου ὄμιος θὰ μάθο κὲ θὰ σοῦ γράψω τὸ
μεστικῶ, ἀντρενοῦς ὅπος τὸ ὀμιλοῦσι καὶ ὅς τὰς
Γαλλῆας. Σᾶς προσινω μετ' ὑποκλίσεως
Μανθᾶμ Γαρεμφοῦλα

Τοῦ Βλάμη τὰ καρῶματα
ΠΕΡΙ ΑΔΕΙΕΣ

Ἐ, ρὲ Παναγιά γκρινιᾶρα, ἂς ἔχουνε χά-
ρι ποῦ ἦσουνα σὲ διαφέρου κατὰστασι καὶ
φοβῆθηκα μὴν τ' ἀποριζέξης ἂπ' τὴν τρο-
μάρα σου τὸ ΘεῖονΒρέ-
φον πῶν τὴν ὄρα του,
ἄλλοῖως... Ἀκόμα θὰ
ξερνάγανε καρεκλοπό-
δακα καὶ μεπτόν ἀρμέ.
Ἄκους, ρὲ Ὑπερα-
γία Θεοτόκο, γὰ πάω
μὲ τὴ Μανιῶ μου στὸ
χοροδιδασκαλεῖο καὶ νὰ
μ'ἀπαγορέψουνε τὴνεί-
σοδος!!! Ἐ, ρὲ οὔρα-
νοί, ἀνοίχτε γιά νὰ πά-
ρω φόρα καὶ νάν τοῦς
διαλύσω ἀνηλεῶς, τοῦς
ἀλειτούρητους!
Παραμονή, ποῦ λέτε,
ἦτανε, ἔξωδος εἰς, εἰ-
πα νάν τὸ βγάλω λιγά-
κι ἔξω χάριν περὶ ψυ-
χαγωγία, γιά νὰ ξεσκά-
σῃ λιγάκι τὸ κορίτσι.
—Ποῦ θὰ πάμε, ρὲ μανιᾶρα μου;
—Στὸ χοροδιδασκαλεῖο, ἀγρόρι μου.
Ἄγάντα τὸ λοιπὸν γιά τὸ χοροδιδασκα-
λεῖο. Θὰ χορεύαμε κανένα φοξ-τροξ, κανέ-
να ζεϊμπέκικο, γιά ν' ἀνάψουνε τὰ αἷματα
κι' ὕστερα ἡ συνέχεια ἐπὶ τῆς ὀθόνης, τοῦ
κρεβατιοῦ γιά νὰ ξέροτε—ἤγημάμι σινεμάς;
Ὀντας φτάξαμε ὄμως, μᾶς σταματᾶει ἕ-
νας τσίφτης μετὸ δυὸ γαλόνια στὴν πόρτα καὶ
μ' ἀπευτύνει τὸ λόγο:
«—Ἐχετε πιστοποιητικῶ;
«—Τί; στρα-
τιωτικῶ; —Ὁχι, τῆς κερίας. —Μὲ τὸ
μαργνόν, τοῦ λέω. Ἐγὼ δὲν ἀκούω καλὰ
γιά ἐσὺ δὲν ξέροις τί λές; Ἐπανάλῃμῃ το,
σὲ περικαλῶ. —Τὸ πιστοποιητικῶ τῆς κε-
ρίας, εἰπα.»
Ἀκούγοντας τὴν κουβέντα αὐτῆ, τοιμί-
θηκα κι' οἱ κηπινοὶ ἀρχινῆσαν νὰ μ' ἀνε-
βαίνου στὸ κεφάλι. Λαβαίνω στάσι μὴ μοῦ
ἀφτου, καὶ τὸ λέω:
«—Κατὰ πρῶτο, κῆρ ὑπονοματᾶρχη, νὰ
προσέχης πῶς ὀμιλᾶς, γιὰτι ἡ κερία ἀπὸ δῶ
εἶνε δεσποινίς, γιά νὰ ξέροις, κι' ὄχι κυρία
ποῦ τινε λὲς ἐσὺ. —Καλὰ ντέ, δὲν τὴν ἔ-
φαξα, κύριος, γιά νὰ ξέρω τί εἶνε. Ἐμένα
μὲ διαφέρει ἂν ἔχη πιστοποιητικῶ ἢ ὄχι.
«—Τί πιστοποιητικῶ θέλεις νᾶχη; Οὔτε πε-
ζεδρόμιο κἀνει οὔτε κουζίνα τῆνε λένε. Κο-
ρίτσι ἀπὸ σπῆτι εἶνε καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη
ἀπὸ πιστοποιητικῶ. —Ἀδερφή σου εἶνε;
Γυναίκα σου; Τί τὴν ἔχεις; —Ἄκου, ρὲ
κόσμε, κουβέντα πὺν μοῦ κἀνει ὁ μυστήρι-
ὸς! φωνάζω. Ρὲ, τὴ Μανιῶ τοῦ Βλάμη δὲν
ξέροις καὶ ζῆς μετὸ στὴν Ἀθῆνα, ρὲ ἀνίδεε;
Ἐδῶ κοντεύει νὰ βγῆ τ' ὄνομά μας σ' ὄλο
τὸν κόσμῳ καὶ σὺ πολεμάς νὰ μᾶς βγάλῃς
ἀγγοοῦμενο; Τὸ σαλάχο τοῦ σπλάχου
μου, εἶνε, ρὲ κύριος, τὸ βᾶσανό μου, ἡ μέγ-
κλα μου—ψέμματα, ρὲ μανιᾶκι μου; —Ναὶ
γιά, κουνῆ μὲν, λέει ἡ Μανιῶ. —Πέ-
στα του τὸ λοιπὸν, γιά νὰ μὴν τοῦ τὰ πῶ,
ρὲ δαχτυλιδόστορη. —Ἡ γκόμηνά σου εἶ-
νε, σὰ νὰ λέμε; μοῦ κἀνει ὁ τσίφτης.
«—Χρόνια δουλειά, τοῦ κᾶνω κὲ ἐγώ. Μήμ-
πως καὶ ξυνίζεσαι; —Ὁχι, ἀλλὰ ἔχει ἄ-
δεια; —Τί ἀδεια; Ἄπ' τὸν Πατριάρχη;
Δὲν ἀνάλαβε ἀκόμα... —Ἀδεια ἂπ' τὸ
σπίτι τῆς πῶς τὴν ἀφήνουμε νᾶρθη μαζί
σου στὸ χορῶ. —Καὶ ποιὸς τοῦς ρωτᾶει
ἂν τὴν ἀφήνουμε; —Τότες δὲν μορῶριτε
νὰ μᾶητε. —Μάσσα λόγια, κῆρ ὑπονομα-
τᾶρχη, κι' ἂς τ' ἀστεία. Ἐγὼ τῆς ἀδειες
τῆς κἀρῳ μόνος ἂπ' τὸ μακάλην. Τράβα
πόδι μονάχα νὰ περάσο. —Ἀδύνατο, δι-
χως ἀδεια. —Ἀπόσον, εἰπα, γιά μὴν τὰ
κᾶνω γῆς Μαδίαμ!...»
Κι' ἐτοῖ, κουβέντα στὴν κουβέντα, ἐτοι-
μος ἤμουνα νὰ ἐφουκλήσω. Περῶλαβε ὄμως
καὶ μὲ βιάσατε ἡ Μανιῶ.
«—Πᾶ νὰ φύγουμε, μοῦ κἀνει, γιὰτι ἐτοῖ
ζῆτᾶνε τώρα ἂπ' ὄλους ἀδειες. Ἐχάσσα νὰ
σοῦτὸ πῶ» Τί νὰ κᾶνω; Γιά νὰ μὴν ἐξελθε-
σω τὴν ὑπόληψι τοῦ κοριτσῶ, ἔδωκα τόπο
στὴν ὄρηγῃ καὶ φύγαμε. Εἶνε δουλειά ὄμως
αὐτῆ, περικαλῶ, μὲ τῆς φάμπρικες πὺν
μᾶς ἀνοίγουνε ὄλοένα τώρα τελευταία; Νὰ
μὴ μορῶρις ἕνας ἐλευθέρους πολίτης νὰ πᾶη
μὲ τὴ χαμοῖρα του ὁπου τοῦ κἀνει ὁ γου-
στος!
Ο ΒΛΑΜΗΣ